

ע"פ 55308/11/18 - א' ח' נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

11 מרץ 2019

ע"פ 55308-11-18 ח' נ' מדינת ישראל

לפני כב' השופטת גילה כנפי-שטייניץ, סגנית נשיא
כב' השופט אריה רומנוב
כב' השופטת דנה כהן-לקח
בעניין: א' ח'
ע"י ב"כ עו"ד ג'מאל דהאמשה

המערער

נ ג ד

מדינת ישראל
ע"י עו"ד נועה עזרא
פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

המשיבה

פסק דין

לפנינו ערעור על הכרעת-דין מיום 7.6.2016 ועל גזר-דין מיום 9.7.2018 שניתנו על-ידי בית-משפט השלום בירושלים (כב' השופט ש' הרבסט) בת"פ 39187-09-14. הערעור על הכרעת-הדין מופנה כנגד הרשעת המערער בעבירה של תקיפת בת-זוג לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או: החוק), ובעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק. הערעור על גזר-הדין מופנה כנגד דחיית בקשתו של המערער לביטול הרשעתו.

לאחר שעיינו בחומר הכתוב, ולאחר ששמענו בהרחבה את טיעוני ב"כ הצדדים בדיון לפנינו, באנו למסקנה כי דין הערעור על שני חלקיו להידחות. להלן טעמינו לכך.

הערעור על הכרעת-הדין

1. הרקע למעשים שיוחסו למערער, טמון בהליך גירושין שהתנהל בינו לבין המתלוננת לאחר שבני-הזוג (שנישאו ביום 10.10.2013) נפרדו ביום 15.4.2014 כאשר להם תינוק משותף.

כתב-האישום שהוגש כנגד המערער כלל ארבעה אישומים, ולגבי כולם נוהלו הוכחות. מטעמים שפורטו בהרחבה בהכרעת-הדין, המערער זוכה מהעבירה של תקיפת קטין על-ידי אחראי, שיוחסה לו במסגרת האישום **השני**. עוד זוכה המערער מהעבירה של איומים כלפי המתלוננת, שיוחסה לו באישום **השלישי**. עם זאת, המערער הורשע בעבירה של תקיפת בת-זוג שיוחסה לו באישום **הראשון**, וכן בעבירת איומים כלפי המתלוננת שיוחסה לו באישום **הרביעי**. כאמור, הערעור על הכרעת-הדין מופנה כנגד ההרשעה בשתי העבירות האמורות.

2. **בכל הנוגע להרשעת המערער בעבירה של תקיפת בת-זוג במסגרת האישום הראשון** - בית-משפט השלום קבע בהכרעת-הדין כי הוכח מעבר לספק סביר שכאשר המתלוננת הגיעה למרכז הקשר להורים וילדים בירושלים ביום 24.8.2014 כדי לקחת את תינוקם המשותף של בני-הזוג, המערער ניגש אליה ותפס את זרועה בחוזקה תוך כדי שהוא צועק עליה. אמנם, המערער טען כי לא היו דברים מעולם, שכן התינוק הובא על-ידו למרכז הקשר ונמסר לנציגי המרכז, כך שלא הייתה תקשורת ישירה בינו לבין המתלוננת. עם זאת, בית-משפט קמא ניתח את הראיות שהובאו לפניו, וראה להתבסס על עדותה של המתלוננת ועל דברים שנאמרו על-ידה בסמוך לאחר האירוע לגבי 'ליבוביץ', עובדת סוציאלית במרכז הקשר שהעידה במשפט. בהקשר זה, קבע בית-משפט קמא כך:

"סופו של יום, מצאתי ליתן אמון מלא בגרסת המתלוננת באשר למפגש זה. עדותה בעניין זה הייתה בהירה וברורה ולא ניכר בה רצון להפללת יתר או לגזמה מופרזת. המתלוננת סיפרה על אחיזה ביד, לא מכה לא סטירה, ולא דחיפה. תיאור נוסף ודומה ניתן על-ידי המתלוננת לגבי 'ליבוביץ' ממרכז הקשר סמוך לאחר האירוע, ויש באמרתה של קרבן האלימות, היינו המתלוננת, במועד קרוב ביותר לביצועה של העבירה לכאורה, כדי ללמד על אותנטיות ואמינות בשל הזמן והסיטואציה בה הם נאמרו, בעוד האירוע טרי בזיכרונם של המעורבים בו, וביתר שאת- בזיכרונה של המתלוננת עצמה".

בית-משפט קמא הוסיף וציין בהכרעת-הדין כי עצם המפגש בין המערער למתלוננת הוכחש על-ידי המערער באופן מוחלט, בעוד שמעדותה של העובדת הסוציאלית עלה כי קיום מפגש כזה בסביבת מרכז הקשר הוא אפשרי. עוד קבע בית-משפט קמא כי אילו המתלוננת הייתה רוצה להעליל על המערער עלילת שווא, היא הייתה יכולה לטעון שהמערער היכה בה בעת שהיו לבד, ללא סיכון לעדים פוטנציאליים, והיא אף הייתה יכולה להעצים את חומרת התקיפה הנטענת. בסופה של דרך, ראה בית-משפט השלום להתבסס על עדותה של המתלוננת ועל התמיכות הראייתיות שנמצאו לה, והרשיע את המערער בעבירה של תקיפת בת-זוג.

3. במסגרת הערעור שבכותרת, העלה ב"כ המערער שלל טענות כנגד הרשעת מרשו בעבירה האמורה, אולם לא מצאנו בטענות אלה עילה להתערבות בקביעותיו של בית-משפט קמא. כבר נאמר לא פעם כי לערכאה הדיונית יש יתרון רב על ערכאת הערעור בשמיעת העדויות, בהערכת המהימנות ובהתרשמות מן העדים המופיעים לפניו. המקרה דן אינו נכלל בגדר המקרים החריגים בהם ממצאה של הערכאה הדיונית אינם יכולים לעמוד בשל טעות ברורה וגלויה שנפלה בהם, או בשל חוסר מהימנות שורשית ובולטת לעין של העדויות עליהן נסמכה הערכאה הדיונית, או בשל הסקת מסקנות שגויה שאינה מתיישבת עם נסיבות המקרה.

בהתייחס לטענות הסנגור, יצוין כי העובדה שהמתלוננת לא ניגשה להגיש תלונה במשטרה ביום האירוע (24.8.2014) אלא רק ביום למחרת (25.8.2014), הוסברה על-ידי המתלוננת בעדותה במשפט. המתלוננת טענה כי החוקר המשטרתי עמו שוחחה בטלפון ביום האירוע (ליאור ברקאי), הנחה אותה להגיע לתחנת המשטרה למחרת היום כדי להיחקר על תלונה קודמת שהגיש נגדה המערער, ובאותה הזדמנות להגיש את תלונתה (עמ' 18 לפרוטוקול מיום 10.9.2015). טענה זו של המתלוננת לא נסתרה, בשים לב לכך שההגנה נמנעה מלחקור נגדית את החוקר המשטרתי בנוגע לנסיבות הגשת התלונה על-ידי המתלוננת.

הסנגור הוסיף וטען כי אביה של המתלוננת העיד כי נכח בסמוך למקום האירוע, ולא ראה את התקיפה הנטענת. ואולם, ספק אם ניתן ללמוד מכך את אשר מבקש הסנגור, שכן מעדות האב עלה כי הוא המתין למתלוננת ברכב, כך שלא נכח בצמידות למקום בו התרחש האירוע.

אשר לטענת הסנגור בדבר מחדל חקירתי שעניינו אי תפיסת מצלמות בסביבת מרכז הקשר - טענה זו נטענה בעלמא. כלל לא ברור האם במקום בו התרחש האירוע ישנן מצלמות, ו/או האם האירוע נקלט בעדשות המצלמה.

סיכומם של דברים; ההרשעה בעבירה של תקיפת בת-זוג התבססה על קביעות עובדתיות ועל ממצאי מהימנות שאין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בהן. לא מצאנו הצדקה לסטות מכך במקרה הנוכחי.

4. **בכל הנוגע להרשעת המערער בעבירת איומים במסגרת האישום הרביעי** - בית-משפט השלום קבע בהכרעת-הדין כי ביום 15.4.2014, בעקבות ויכוח בין המערער לבין המתלוננת בעניין הסדרי הראייה לגבי התינוק, איים המערער על המתלוננת באומרו לה: "אם לא תביני את זה יהיה רע ומר לכולם", "אני אוכל אותך בלי מלח", וכן "אני אשחט אותך".

המתלוננת מסרה למשטרה הקלטה של האיומים הנטענים מפי המערער (לטענתה, היא הקליטה את אמירותיו של המערער בזמן אמת באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שלה). ההגנה חלקה על קבילותה של ההקלטה האמורה, וטענה כי מדובר ב"קלטת מבושלת". בית-משפט השלום לא התעלם מן המחלוקת האמורה בהכרעת-הדין, אך בא למסקנה כי אין הכרח להידרש לה. זאת מאחר שהמערער שמע את ההקלטה הנדונה בחקירתו במשטרה, זיהה את קולו כאחד הדוברים, ואף הודה בחצי פה באמירותיו. כך, כאשר ההקלטה הושמעה למערער בחקירתו במשטרה מיום 7.9.2014, הוא הגיב באומרו: "לגבי ההקלטה ששמעתי עכשיו אני רוצה להגיד כי זה אני שמוקלט בהקלטה ולא אחר... שמעתי וזה הקלטה שלי שבה אני מדבר". כשהמערער נשאל בחקירתו המשטרתית מהי תגובתו לכך שהוא נשמע מאיים על אשתו כי ישחט אותה, השיב המערער: "אני לא זוכר שאמרתי לה דבר שכזה אך יחד עם זאת בסערת רגשות אמרתי אולי דברים שלא אמורים להגיד...", וכן ציין כי גם המתלוננת חטאה באיום פיזי כלפיו (ת/16). בעדותו במשפט גרס המערער, כמשיח לפי תומו, כי "יכול להיות" שאמר כי ישחט את המתלוננת, אולם טען כי יש להבין את הדברים בהקשר של הסכסוך המשפטי המתנהל בין בני-הזוג ולא מעבר לכך. בהתחשב בכל אלה, קבע בית-משפט קמא כי מאחר שהמערער אישר כי קולו הוא זה שנשמע בהקלטה, ומאחר שישנה "ראשית הודאה" של המערער כי אמר את הדברים הנשמעים בהקלטה, הרי אין צורך להידרש לשאלת קבילות ההקלטה המדוברת. לצד זאת, הוסיף בית-משפט קמא וציין כי ההקלטה הנה ראייה קבילה ובעלת משקל, וזאת בהתבסס על הטעמים הבאים: ראשית, קיום מזכרים המאששים את "הוצאת" הקבצים ממכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת. שנית, הסברי המתלוננת בעדותה במשפט כיצד ביצעה את ההקלטה במכשיר הנייד שלה, שאפשרות ההקלטה באמצעותו אינה מצריכה מומחיות מיוחדת. שלישית, הקביעה כי טענת "הבישול" של ההגנה הועלתה באורח סתמי בלבד, ובאופן הסותר את "ראשית ההודאה" העולה מדברי המערער במשטרה ובמשפט, בדבר האפשרות כי אמר את הדברים. ולבסוף, האמון שרכש בית-משפט קמא לגרסת המתלוננת. בעניין זה, נקבע כי המתלוננת תיארה את האווירה שקדמה לאמירת המשפט "אני אשחט אותך". עוד נקבע כי המתלוננת נמנעה מלהפריז בתיאוריה, ללא מגמה להפלת יתר. גם בהקשר זה, קבע בית-משפט קמא כי הוא: "...נותן אמון מלא במתלוננת ובדבריה בכל הכרוך באיום זה". בית-משפט קמא התייחס בהכרעת-הדין

לטענות שהעלה המערער בניסיון לקעקע את אמינות המתלוננת, ודחה אותן. בסופו של ניתוח הראיות, נקבע כך:

"מדובר, אם כן, במצב שבו מונחת לפניי הודאת הנאשם, יחד עם הודעתה של המתלוננת וההקלטה אשר אינה מוכחשת. כל אלו, מוליכים למסקנה הבלתי נמנעת, כי הדברים המיוחסים לנאשם נאמרו על ידו ללא שהתעורר בליבי ספק סביר בעניין זה. תוכן הדברים, אף הוא אינו נתון בספק. 'שחיטה' אינה מושג משפטי, אלא מושג דתי הכרוך בהריגתם של בעלי חיים...קשה עד בלתי אפשרי לשייך אמירה זו להתנהלות משפטית בין הצדדים, לסכסוך המשמורת ביניהם או לכל אי הבנה אחרת המהווה חלק מסכסוך הגירושין אשר הוצג לפניי במהלך ניהולו של תיק זה. כך ביקש הנאשם לאיים על אשתו, ובכך אני מרשעו".

5. במסגרת הערעור שלפנינו, העלה ב"כ המערער טענות שונות כנגד הרשעת מרשו בעבירת האיומים - הן במישור עצם אמירת הדברים על-ידי המערער, והן במישור משמעותם המשפטית. בחנו את הטענות ואין בידינו לקבלן:

במישור העובדתי - קביעתו של בית-משפט קמא לפיה המערער אמר את הדברים המיוחסים לו באישום הרביעי, מבוססת על מספר אדנים שפורטו לעיל. ב"כ המערער טען לפנינו כנגד קבילות ההקלטה שהוצגה במשפט. עם זאת, טענה זו מתעלמת מכך שההקלטה המדוברת אינה בגדר ראיה מכרעת, שהרי בית-משפט קמא ראה לקבל את גרסת המתלוננת כאמינה, והמערער עצמו זיהה את קולו בהקלטה ולא הכחיש את האפשרות שאמר את הדברים. מעבר לנדרש, נוסף כי יש ממש בטעמים שהציג בית-משפט קמא למסקנתו בדבר קבילות ההקלטה ומשקלה כאמור לעיל. במאמר מוסגר יוער כי המערער צירף לכתב ערעורו תצהיר בסוגיית קבילות ההקלטה. תצהיר זה לא הוגש כראיה לבית-משפט קמא ולא התבקשה הגשתו בערעור. לפיכך, לא ראינו להיזקק לו.

ב"כ המערער טען כי לא הוכח שמרשו אמר את הדברים המיוחסים לו, בשים לב לדבריה של עובדת סוציאלית שטיפלה בבני-הזוג, וכן בשים לב לדבריה של מטפלת זוגית שלהם. בית-משפט קמא התייחס לעדויות אלה בהכרעת-הדין, וסבר כי אין בהן כדי לשלול את גרסת המתלוננת. איננו רואים להתערב במסקנה זו המבוססת על ממצאי עובדה ומהימנות.

במישור המשפטי - ההגנה טענה כי גם אם המילים "אני אשחט אותך" נאמרו על-ידי המערער, הרי הוא ידע בזמן אמת שהוא מוקלט על-ידי המתלוננת (יוער כי המתלוננת אכן העידה במשפט כי היא הקליטה את המערער באופן גלוי, שכן חששה ממנו וניסתה לרסנו בדרך זו). נטען כי כוונת המערער במילים אלה לא הייתה לאיים על המתלוננת, אלא דבריו נגעו להליכים המשפטיים שהתנהלו בין הצדדים בנוגע לגירושין ולמשמורת הילד.

בית-משפט קמא לא קיבל את הטענה האמורה, ואיננו רואים להתערב בכך. האמירה הנדונה צריכה להיבחן על-פי אמת-מידה אובייקטיבית בהתחשב במכלול נסיבות העניין. המילים "אני אשחט אותך" נאמרו על-ידי המערער על

רקע סכסוך גירושין קשה בין בני-הזוג. בית-משפט קמא התרשם כי באמירה הנדונה היה משום תוכן מאיים שנועד להפחיד את המתלוננת, וכי האמירה לא התייחסה להליכים המשפטיים שהתנהלו בין הצדדים. נוכח חומרת ההתבטאות, הנסיבות שאפפו את האמירה והמסר שהיה גלום בה, אנו סבורים כי אין עילה להתערב במסקנה האמורה של הערכאה הדיונית.

נוסיף כי נוכח קביעותיו של בית-משפט קמא בדבר "עומקן של המחלוקות וגובהה של המשטמה" בין בני הזוג במסגרת סכסוך הגירושין ביניהם, ונוכח המסר הקשה הטמון באמירה "אני אשחט אותך", התקיימה כוונה או לכל הפחות צפיות בהסתברות גבוהה כי מילים אלה יפחידו את המתלוננת. לפיכך, היסוד הנפשי הנדרש בעבירת האיומים התקיים אף הוא, לצד התוכן המאיים הגלום בדברים (לתחולת הלכת הצפיות בעבירת האיומים, ראו: רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 123,96 ואילך (2006)).

6. בסיום הדיון בערעור על הכרעת-הדין, ראינו להתייחס לשתי טענות נוספות שהעלה הסנגור:

ראשית, הסנגור הדגיש בטיעונו לפנינו כי מרשו זוכה מהעבירות נשוא האישומים השני והשלישי. לשיטת הסנגור, הדבר מצביע על העדר אמינותה של המתלוננת, באופן המחייב את זיכוי מרשו מהעבירות בהן הורשע בשני האישומים הנותרים. בהתייחס לטענה זו, נציין כי מהכרעת-הדין עולה שהזיכוי לא נבע מטעמים הנוגעים להעדר אמינותה של המתלוננת. האישום השני לא התבסס על עדותה של המתלוננת מלכתחילה. אשר לאישום השלישי - בית-משפט קמא קיבל את גרסת המתלוננת כי האמירה "זה לא יגמר בטוב" נאמרה על-ידי המערער, אולם קבע כי מתקיים "ספק סביר מובנה" האם כוונת הדברים הייתה לסכסוך המשפטי שהתנהל בין הצדדים. זאת, נוכח הנסיבות שאפפו את אותה אמירה קונקרטיית.

הנה כי כן, זיכוי המערער מהעבירות נשוא האישומים השני והשלישי לא נבע מנימוקים הקשורים באמינות המתלוננת. ממילא, אין בעצם הזיכוי כדי לחייב מסקנה זזה לגבי האישומים הנותרים בהם הורשע המערער. דווקא זיכוי של המערער בשניים מתוך ארבעת האישומים שיוחסו לו, מצביע כי בית-משפט קמא נקט משנה זהירות כמתחייב בפלילים, והרשיע את המערער רק בגין מעשים שהשתכנע כי הוכחו לפניו מעבר לספק סביר.

בהמשך לדברים האמורים, נציין כי הסנגור הדגיש בדיון לפנינו כי ביום הדיון הודיעה המאשימה כי היא חוזרת בה מכתב-אישום אחר שהוגש כנגד המערער בגין עבירות של הפרת תנאי מעצר. בעקבות כך, המערער זוכה מאותן עבירות שיוחסו לו (ת"פ (שלום י-ם) 41729-02-16). גם בהקשר זה, טען הסנגור כי זיכוי מרשו צריך להשליך על ההרשעה בתיק דנן. בהתייחס לטענה זו נציין כי הטעמים שהובילו את המאשימה לחזור בה מכתב-האישום האחר, אינם פרושים לפנינו. עם זאת, ב"כ המשיבה הודיעה במהלך הדיון כי: "מבירור שערכתי, במסגרת השיקולים שעמדו ביסוד החלטת התביעות, לא עמד שום דבר שקשור למתלוננת אלא לטיב הראיות שנוגע לתיעוד ההפרות. לא היה קשר לאמינות המתלוננת" (פרוטוקול דיון מיום 6.3.2019, עמ' 8, ש' 5-6). שוב מתבקשת המסקנה כי אין בזיכוי של המערער בתיק האחר, כדי להשליך על הרשעתו בתיק הנוכחי.

7. שנית, הסנגור טען לפנינו להגנת זוטי דברים. לא ראינו לקבל טענה זו. המערער ביצע שתי עבירות כלפי המתלוננת במועדים שונים: האחת תקיפת בת-זוג, והשנייה איומים כלפיה. אמת, העבירה של תקיפת בת-זוג לא כללה רף אלימות גבוה, ואין טענה כי נגרם למתלוננת נזק פיזי כלשהו. כמו כן, האיומים היו מילוליים, ולא נילווח להשמעתם שימוש באלימות פיזית. עם זאת, לא ניתן לומר כי מדובר במעשים "קלי ערך" כנדרש בסעיף 34ז לחוק העונשין. בהקשר זה, יש לתת את הדעת לכך שאין מדובר במעידה בודדת, אלא בשני אירועים. עוד יש לתת את הדעת לחריפות נוסחה של ההתבטאות המילולית המאיימת ("אני אשחט אותך"), וכן לאינטרס הציבורי בהעברת מסר ברור וחד מפני חציית קווים ומפני גלישה לשימוש באלימות פיזית ובאיומים במסגרת סכסוכי גירושין, מורכבים וטעונים ככל שיהיו.

אשר על כן, הערעור על הכרעת-הדין נדחה.

הערעור על דחיית בקשת המערער לביטול הרשעתו

8. רכיבי הענישה שהוטלו על המערער (180 שעות של"צ, מאסר על-תנאי, צו מבחן, התחייבות כספית צופה פני עתיד, וכן פיצוי כספי למתלוננת בסך 500 ₪) היו מוסכמים על הצדדים, ולפיכך הערעור לפנינו אינו נסוב עליהם. הערעור על גזר-הדין נסוב על דחיית בקשתו של המערער להורות על ביטול הרשעתו. הסנגור טען כי בית-משפט קמא שגה בכך שלא ביטל את הרשעת המערער נוכח מכלול הנסיבות לקולא, ונוכח הנזק הקונקרטי שההרשעה עלולה לגרום למרשו.

9. כידוע, הכלל לגבי נאשמים בגירים הוא כי משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם בדין. הימנעות מהרשעה או ביטולה מהווים אמצעי חריג שבית-המשפט יעשה בו שימוש רק בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, שהנטל להוכיחן הוא על ההגנה. בהתאם להלכה הפסוקה, על-מנת לבטל הרשעה בעניינו של נאשם בגיר, על בית-המשפט לבחון הצטברותם של שני תנאים מרכזיים: ראשית, האם סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. ושנית, האם הרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם (ראו: ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997)).

10. בהתחשב באמות-מידה אלה, לא ראינו להתערב בהחלטת בית-משפט השלום להותיר את הרשעת המערער על כנה:

בכל הנוגע לעבירות ולנסיבות ביצוען - סוג העבירות בהן הורשע המערער, העובדה שלא מדובר במעידה חד-פעמית אלא בשני אירועים, הפגיעה במתלוננת שהעידה על תחושת פחד ואיום, ומצב היחסים הרגיש בין הצדדים הנדרשים להמשך קשר ביניהם עקב ילדם המשותף - כל אלה אינם מאפשרים את ביטול ההרשעה נוכח הצורך בהרתעה אישית ובהעברת מסר ברור ליחיד וגם לרבים מפני הישנות מעשים מן הסוג הנדון.

בכל הנוגע לדרישה בדבר פגיעה חמורה בשיקומו של המערער - דרישה זו אף היא אינה מתקיימת בנסיבות

המקרה דנן: ראשית, נציין כי אין מדובר בהרשעה ראשונה של המערער בפלילים, שכן לחובתו שתי הרשעות קודמות: ההרשעה הראשונה היא משנת 1998 בגין עבירות של שימוש ברכב ללא רשות וחבלה במזיד לרכב, שבוצעו כאשר המערער היה בגיל צעיר. ההרשעה השנייה היא משנת 2002 בבית-משפט לתעבורה, בגין עבירה של גרימת מוות ברשלנות. אף שמדובר בעבר פלילי רחוק יחסית, אין מדובר בפעם הראשונה ואף לא בפעם השנייה בה המערער מורשע בדיון.

שנית, לא נעלם מעינינו כי המערער הוא עורך-דין במקצועו. עם זאת, אין חולק כי עברו הפלילי הקודם של המערער לא מנע ממנו את עיסוקו בעריכת-דין. המערער טען כי ההרשעה הנוכחית תעמיד אותו בסיכון במסגרת בירור אליו נקרא לפני לשכת עורכי-הדין. בהתייחס לטענה האמורה, יצוין כי ההגנה לא טענה וממילא לא הוכיחה כי ההרשעה הנוכחית תוביל להפעלת סנקציה חמורה ו/או תמנע את המשך עיסוקו של המערער בעריכת דין. מכל מקום, חזקה על המערער כי אם וככל שיתעורר הצורך בכך בעתיד, הוא ישטח את טענותיו לפני הגורמים המוסמכים בלשכת עורכי-הדין, והם ישקלו אותן לפי אמות-המידה החלות על העניין (ראו: סעיף 75 ואילך לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961). טענת המערער לפיה ההרשעה הנוכחית תמנע ממנו את האפשרות לטפל בלקוחות במסגרת הסיוע המשפטי, לא הוכחה. בין כך ובין אחרת, אין בטענה זו כשלעצמה כדי להקים פגיעה חמורה במקור פרנסתו של המערער, בשים לב לאפשרות לייצג שלא במסגרת הסיוע המשפטי. כך גם לגבי הטענה (שהועלתה באופן כללי וללא ביסוס) לפיה ההרשעה הנוכחית תמנע מהמערער לייצג לקוחות בתיקים פליליים מסוימים. גם טענת ההגנה לפיה שירות המילואים של המערער ייפגע כתוצאה מהרשעתו הנוכחית בדיון, הועלתה באופן כללי בלבד. בכל מקרה, כפי שציין בית-משפט קמא בגזר-הדין, אין מדובר בהיבט חיוני בחייו של המערער, העולה כדי פגיעה חמורה בשיקומו. טענה נוספת של המערער לפיה ההרשעה הנוכחית תימנע את מחיקת ההרשעות הקודמות בשנים הקרובות, אינה בגדר הצדקה לביטול הרשעה בפלילים.

שלישית, ראוי לציין כי שירות המבחן הגיש לבית-משפט קמא מספר תסקירים לעונש טרם גזירת-הדין. בתסקירים הראשונים, העריך שירות המבחן כי רמת הסיכון להישנות עבירות אלימות מצד המערער הנה גבוהה, וכי יש מקום לשילובו במסגרת טיפולית אינטנסיבית בתחום האלימות במשפחה. הדבר לא הסתייע בשל כך שהמערער חשש כי שילובו במסגרת כזו יגרום לניתוק מבנו. בהמשך הדרך, ונוכח דיווח של המתלוננת כי נכון לאותה עת לא חוותה איומים מצד המערער, העריך שירות המבחן כי רמת הסיכון פחתה והיא כיום בינונית. לפיכך, שולב המערער בהליך טיפולי-קבוצתי ביחידה למניעת אלימות במשפחה. הדיווח שהתקבל היה כי המערער משתף פעולה עם ההליך הטיפולי-קבוצתי, ולוקח במסגרתו אחריות על מעשיו. הערכת שירות המבחן בתסקיר האחרון שהוגש לבית-משפט קמא הייתה כי רמת הסיכון נותרה בינונית, וכי ישנה חשיבות להמשך ההליך הטיפולי, שכן היחסים בין בניה-הזוג מוסיפים להיות רוויים קונפליקטים סביב משמורת הילד המשותף. בתסקירו התייחס שירות המבחן למכלול נתוניו של המערער, אולם בתסקיר האחרון נמנע שירות המבחן מלהמליץ על ביטול ההרשעה, בין היתר בשים לב לעברו הפלילי הקודם של המערער. מטבע הדברים, העדרה של המלצה חיובית משירות המבחן בעניין בקשת המערער לביטול הרשעתו, אינה פועלת לטובתו.

לבסוף, יוער כי לא יכול להיות חולק בדבר זכותו של המערער לעמוד על חפותו ולנהל הוכחות בערכאה הדיונית - ניהול שאכן הוביל לזיכוי של המערער בנוגע לשניים מתוך ארבעת האישומים שיוחסו לו בכתב-האישום. אף לא יכול להיות חולק בדבר זכותו של המערער להשיג על הרשעתו לפני ערכאת הערעור. עם זאת, בדיון לפנינו התעוררה תהייה באשר לכך שבתסקירים לעונש צוין כי המערער נטל אחריות למעשיו במסגרת ההליך הטיפולי, ואילו בערעור לפנינו

נמנע המערער מנטילת אחריות כאמור. על כך השיב לנו הסנגור כי: "לאחר שניתנה הכרעת-הדין, כהמלצת כל סנגור, על מנת להקל בעונשו, הוא נטל אחריות במובן זה שהוא מקבל את הכרעת הדין. זה לא אומר שבגלל שהוא נטל אחריות, נמנע ממנו להעלות טענות כנגד הרשעתו". על-פני הדברים, ובזהירות המתבקשת, נציין כי ספק אם דבריו המסויגים של הסנגור בנוגע לאחריות אותה נטל מרשו לפני הגורמים הטיפוליים, מתיישבת עם הטענה לשיקום המערער לצורך ביטול ההרשעה.

המסקנה המתבקשת ממכלול השיקולים שפורטו לעיל היא כי אין עילה להתערבותנו בהחלטת בית-משפט קמא לדחיית בקשתו של המערער לביטול הרשעתו.

סוף דבר

11. נוכח מכלול הטעמים עליהם עמדנו, הערעור על שני חלקיו נדחה.

המזכירות תמציא את פסק-הדין לב"כ הצדדים ותוודא טלפונית קבלתו. כמו כן, המזכירות תעביר את פסק-הדין לשירות המבחן למבוגרים.

ניתן היום, ד' אדר ב' תשע"ט, 11 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.

דנה כהן-לקח, שופטת

אריה רומנוב,
שופט

גילה כנפי שטייניץ,
שופטת